

Deset polosurreálních
sonetů.

23. 3. 89

Evě k narozeninám

~ [Na dva rýmy: 7a, 7b.] ~

I.

Nad propastí hvězdy zobaje
česů vlasatí zlatou kšticí
velblouditou hlavu zvedaje
mezi obryní a trpaslicí
Prázdnem oblohy jež modrá je
plynu v světle funebrálních svící
v tomto světě čáky nemaje
po levici ani po pravici

Hledám Lautnu Gželku/
mrtva je

zduchověly struny neznějící
v jejím břiše sídlí hrobařlci

Po hřbitovech chodím kulhaje
pod katovskou kápi skrýváje
svoje oči rudě řeřavíci.

II.

✶**Ó** jak přízračné je hodin znění
skryté ve bronzové kampanile
řeka křystalových zapomnění
plyne modře zeleně a bíle

***L**étající mniši každé chvíle
narážejí věžím o ostění
v zmatku jako ze sna vyjedení
bzučí ospale a podnapile

Archi medův bod jenž nikde není
neumožní přece podepření
ani velké ani malé síle

✶**L**iliovou hlavu novic chýle
oddává se přízračnému snění
které bloudic nedochází cíle.

III.

 heraldických potvor mumraji
podoba má gryfokentaurova
neslyšně se vznášá na kraji
polykajíc nesmyslná slova

Letem podobna jsou lyšaji
pádi tam kde vybuchuje noua
jiskřící do zlatoplatinova
v barvě kterou jiné nemají

Bůh jenž narodil se ve stáji
měl by na svět přijít zase znova
krákoravá slova prorokova

ale vrátit se mu nedají
nebot' davy stále zvedají
na korouhvích roucha Satanova

IV.

Jako sfinga ve tmě granitu
pythickými slovy jako ve snu
značím průchod šerých ambiců
jimiž bloudím až snad při tom klesnu

Avšak ještě nežli někde zesnu
v chodbách složitých těch závitů
chtěl bych na lumířském vrytu
opěvovat vděkuplnou vesnu
která neví o mém pobytu
v temných kryptách: až snad dojdu k česnu
vyšplhám se po rosnatém vdesnu
které poskytne mi zástitu
až pak stanu věže ve štítu
a má fuga vejde ve svou těsnu.

V.

✱
Již kudy kráčí tichý mnich
černý za ním kráčí ještě jednou
mezi stvoly zelenavý smích
mizí v nepatrnost neohlednou

Když se v noci němi ptáci zvednou
ze svých rodných hnízdních bílých lích
jejich průvod táhne v dálku tich
neslyšnými šiky nad rozhlednou

jako duše dávno zemřelých
které na své mobyly si sednou
zdá se mi že jsem snad jeden z nich
moje srdce v lampách náhrobních
tíše boří zimní nocí lednou,
truchlic nad ztracenou duší bědnou

VI.

Jednorozec kdysi v komíně
větrnou tam rúži pojídaje
skubrá o panenské nevině
za soumraku bílý kámen táje

Průhledný květ kalich rozvíraje
kvetě znovu v každé hodině
která pohybým okem nevidná je
ve spektrálních stínů rodině

Mramorová hlava bohyně
obsahuje divných záhad táje
havran na ni sedá krákoraje

V modrojasné mořské hlubině
skleněné se roře uníně
Neptun na korály varhan hraje

VII.

Mosmická je černá Venuše
tělo zlatým prachem posypané
její zlaté rouno do duše
nad spícími domy žhavě plene

nabízejíc slasti nepoznané
Hvězdy jako zlaté moruše
vyplouvají člověk netuše
co se chystá neví co se stane

Baba jaga sbírá do nůše
drobné hvězdy spadlé zatoulané
avšak některé už nedostane
na lařinách, také na suše

Tichem noci temné blaho kane
skrýté v neslýchané poruše.

VIII.

O hněm studeným když luna hoří
znějí cvrčků celé armády
které vystřídaly cikády
když se slunce potopilo v moři

Každý večer Bůh ji nově tvoří
aby jejich světél dopady
oblažily tiché nomády
kteří se jí nábožensky koří

Bílá luna vyšla na nádvoří
kontemplující hvězdné záhady
o podstatě světa dohady

které žádná fakta nepodporí
avšak lunatici duchem choří
přeskakují přes zed' zahrady.

IX.

 pánek mrtvébo se zelená
o půlnoci plána na svém hrobě
jako paroh duše jelena
která zhmotňuje se v noční době

Mrtvý básník unikáje zlobě
líbá andělova kolena
sténáje jak srna střelená
věncem fialek své skráně zdobě

Jeho duše nevykoupená
nechce přebývatí v hrobni' kobě
mezi červy shnilé při útrobě

Ráno jenom tráva zvalená
o dložená na kloh halena
o těch tajných věcech poví tobě

X.

Za nou' violy když tiše hrají
v postupech šerosvitných harmonií
tu měry hedvá křídla otírají
o srdce která urychleně bijí

Lilie zlaté sklánějí svou šíjí
nad ztemnělymi hladinami v hájí
pod nimiž snad se tajná zpráva tají
a radostná ac' decifrují-li jí

Blaživý upír do srdce se vpijí
jež dobrovolně pro něj umírají
v rozkoši nikdy nepoznaných rájí
jště zažnamenáno již v staré básní

Básník končí touto elegií
Sonetu deset, které divně nyjí.

